

ZOË

Ons verhaal begint ergens in april. Mijn lichaam voelt anders aan dan normaal. Zwanger? Ziek? Toch maar even een testje gaan halen en ja hoor er verschenen 2 streepjes. Mega blij en met een grote smile naar de woonkamer om het goede nieuws aan de papa in spee te vertellen. Allebei door het dolle heen, wat had je anders verwacht.

De keuze om thuis te bevallen was al lang gemaakt, we wilden een natuurlijke bevalling zonder al teveel poespas. Nu dus op zoek naar iemand om ons te begeleiden tijdens de 9 maanden durende reis die ons te wachten staat. Zoekend op het Internet kwam ik op de site van vita-nova terecht. Na de eerste afspraak waren we er van overtuigd dat zij onze begeleiders gingen worden. Zowel Hilde als Delphine stralen rust en kalmte uit, iets wat ik nodig had.

Elke maand of 2 maand op controle bij hun, de eerste keren bij Hilde de volgende keren bij Delphine. Zo leerden we beide kennen. De laatste weken heeft Delphine mij verder opgevolgd. Tijdens zo een controle werd er gepraat over hoe het gaat met mij en de zwangerschap. Hoe ik me voel, of ik vragen heb. Mijn bloeddruk werd dan ook gemeten en er werd geluisterd naar de harttonen van de baby. Wat een opluchting elke keer als je deze hoort. Zo weet je dat alles goed gaat daarbinnen. Eens de buik dikker werd voelden ze ook daaraan. Zo voelden ze hoe de baby lag en of alles verliep zoals het moest. Alles was elke keer dik in orde, wij super blij natuurlijk. Toch was ik op een bepaald moment ongerust want ik voelde de baby niet meer of nog amper. Tot op dat moment was de baby altijd heel actief geweest in mijn buik dus ja, grote paniek op zo een moment. Gelukkig kon ik op dat moment terecht bij Delphine. Zij liet mij naar haar huis komen om te luisteren naar de harttonen van de baby en om mij wat te kalmeren. De harttonen waren bij haar in orde, toch stuurde ze mij voor de zekerheid naar de gynaecoloog om even aan de monitor te gaan en zo eens te kijken hoe de baby het deed. Na daar een uurtje aan de monitor mochten we naar huis. Gelukkig was er niets mis met de kleine spruit die groeide in mijn buik. Even Delphine nog verwittigen dat alles in orde was. Op dat moment was ik echt blij dat ik bij haar terecht kon. Toch was ik maar pas gerust achter de monitor en als mijn partner bij mij was.

De laatste weken moesten we vaker op controle, want nu kon het altijd gebeuren. In die laatste weken werd er dan ook al eens inwendig gevoeld om te zien of er al opening was of niet. Ook mijn buik werd gecontroleerd, behalve echt op het einde omdat ik dan teveel last had van mijn buik. Ik had al veel harde buiken gehad, al van in de 5de maand, en had dus al 2cm opening een aantal weken voor de vermoedelijke bevallingsdatum. Van de harde buiken zelf had ik geen last, merkte wel dat ik ze had hoor, maar op een gegeven moment werden ze pijnlijk en dan ben ik nog eens aan de monitor moeten omdat het iets te vroeg zou geweest zijn om al te bevallen. Gelukkig was er deze keer ook niets aan de hand. Op deze manier waren we weer wat gerust gesteld dat alles in orde was. Toch heb ik altijd het gevoel gehad dat ik te vroeg, vroeger dan uitgerekend, zou bevallen. Delphine wees me er dan op dat voorwee en opening niets te maken hebben met een eventuele vroegere start van de eigenlijke bevalling. Zo had ik gezegd dat ik 2 weken vroeger zou bevallen maar die datum passeerde en niets wees er verder op dat het nu eindelijk zou beginnen. Ondertussen moesten we elke week op controle, het einde was nu echt wel in zicht. Delphine vroeg me elke keer hoe ik me voelde. Ik voelde me goed, zoals in heel de zwangerschap eigenlijk. Alleen werd het alsmoer moeilijker om iets te kunnen doen. Die immens dikke buik hing echt wel in de weg en voor mijn part mocht het nu elke moment gaan gebeuren want stilaan werd ik het beu. Ik was wel graag zwanger, tot op het laatste moment zelfs, maar het feit dat je nog amper iets kan doen zorgt ervoor dat je het echt beu raakt. Bij de laatste controle voor dat het eigenlijke werk zou beginnen wees niets erop aan dat ik dit jaar nog een kindje zou krijgen. Ik raakte een beetje ontmoedigd omdat ik vreesde om over mijn datum te gaan en dat wou ik ergens niet, want nog langer wou ik niet meer

rondlopen. Toch vond ik de gezondheid van ons kindje nog veel belangrijker. Zolang er met de baby niets mis was, was het goed voor mij. Het einde van het jaar naderde en ik had ondertussen Delphine gewaarschuwd en gezegd, pas maar op of ik bel u op oudejaarsavond op omdat mijn weeën beginnen. Dat was allemaal geen probleem want ze was van wacht.

Zo begon de laatste dag van het jaar, 31 december, met een natte broek als ik opstond. Oei, dacht ik. Wat gebeurt er nu, plas ik nu in mijn broek want dat kan altijd gebeuren tijdens de zwangerschap. Urine verlies maken veel vrouwen wel eens mee. Een beetje later had ik weer vocht verlies, weer was mijn broek nat. Zo na nog een keer dacht ik dit kan niet. Ben gaan opzoeken in mijn boek wat dit zou kunnen zijn. Als het zoet rook was het vruchtwater, dus zat ik daar aan mijn broek te ruiken en ja hoor volgens mij was het vruchtwater. Dan maar gauw gebeld, Delphine nam op en ik vertelde mijn verhaaltje. Zij kwam zo gauw mogelijk naar mij thuis. Eenmaal bij mij thuis deed ze een test, zo een strookje waar je wat vocht op doet en als dat verkleurd dan is het vruchtwater. En ja hoor zo snel het maar kon verkleurde het. Eigenlijk moest ze de test niet doen want het was heel duidelijk dat mijn vliezen gebroken waren maar voor zekerheid deed ze het toch. Zo nu was het aan de baby om er werk van te maken zodat de bevalling zou kunnen beginnen. Delphine had gezegd, ga nog eens wandelen, ga de natuur in want het is misschien de laatste dag dat jullie alleen zijn. Laat het bezinnen dat je heel gauw de zorg voor een klein wezentje op jou moet nemen. Zo zijn we nog naar de markt geweest en zijn we nog anderhalf uur gaan wandelen hier in ons dorp. Eenmaal thuis een lekker warme douche genomen want in mijn buik bleef het stil. Ondertussen had Delphine nog eens gebeld naar ons om te informeren hoe het ervoor stond. Maar alles bleef stil in mijn buik tot ineens een goed uur na dat telefoontje. Een pijnlijke kramp in mijn buik, wist eerst niet goed wat er gebeurde. Waren dit nu weeën of niet? Een 10 minuten later nog eens, 8 minuten later nog eens. Ja dit waren dus de weeën waar we op wachten. Dan heeft Didier, mijn vriend en de papa in spee, maar gauw gebeld en Delphine laten weten wat er gebeurde, maar tijdens dat gesprek had ik nog eens 2 weeën gekregen. Dit ging ineens sneller dan verwacht. Delphine kwam gauw af want nog geen uur na de eerste wee was de bevalling best wel goed vertrokken. Had al om de 3 a 5 minuten weeën. Eenmaal dat Delphine er was heeft ze gevoeld hoe ver we al gevorderd waren, 4cm had ik al. De ene zeer pijnlijke wee was nog niet goed weg of de volgende was al daar. Ik kreeg geen tijd om te bekomen van alles wat er gebeurde. Een uurtje of 2 later waren we nog steeds niet verder dan 4cm gekomen. Dit duurde mij te lang, dit kon ik niet meer uithouden. Zo een pijn had ik echt niet verwacht. Doordat ik nog steeds maar 4cm had krijg ik het moeilijk, op deze manier kon ik niet verder. Deze pijn moest weggaan want zo kon ik de bevalling verder niet aan. Ik wou toch naar het ziekenhuis voor een epidurale. Delphine heeft mij een aantal keren gevraagd of dit echt was wat ik wou. Ja hoor op dat moment was dat het enige dat ik wou. Had nochtans gezegd dat ik het zonder zou proberen, nu ja ik heb het geprobeerd maar kon het echt niet meer verdragen. Dan heeft zij naar het ziekenhuis gebeld dat we naar daar zouden komen en gezegd hoe ver de bevalling al stond. Oké, ik mocht vertrekken naar daar voor pijnbestrijding. Nu moest ik juist nog mijn broek aan krijgen, tussen de weeën door natuurlijk. Makkelijk was iets anders. Eenmaal zo ver moest ik in de auto zien te raken, evident was dat niet.

Ik denk dat ik ondersteund door Delphine daar geraakt ben. Wat Didier op dat moment deed weet ik helemaal niet meer. Wat ik wel weet is dat hij voor Delphine reed en ik bij haar in de auto zat. Zo kon ze mij helpen om de weeën op te vangen in de auto. Dat autoritje heeft alles wel wat sneller doen gaan denk ik. Eenmaal in het ziekenhuis hebben ze nog eens gevoeld en dan had ik ineens al 6cm. Zo hebben ze wel een paar keer gevoeld voor ze de anesthesist opbelden. Deze moest van Gent komen en dat zou wel even duren. Ondertussen lag ik daar serieus af te zien op dat ziekenhuis bed hopen op een prik in mijn rug zodat alles ineens beter te verdragen viel. Het duurde en duurde maar voor dat de anesthesist er was. De weeën werden nog iets heviger en ik kreeg al persdrang, dat mocht ik natuurlijk nog niet doen. Zo kwamen ze nog eens voelen hoe ver het al stond. Wie dat allemaal gedaan heeft dat weet ik niet. Ik was echt van deze aardbol verdwenen. Ik hoorde wel alles maar kon op niets reageren. Ik had al 8cm en een randje, ja zo zeiden ze het, wat dat randje betekent

weet ik eigenlijk nog niet. Ja nu was het te laat voor een prik. Deze rit moest ik zo afmaken. Delphine zei nog bel de anesthesist maar af want het is te laat. Dat kon niet meer want ze stond voor de deur. Ik denk dat ze dan nog eens gevoeld hebben maar hoe ver het dan stond dat weet ik niet maar ik mocht wel naar de verloskamer. Ik dacht eindelijk nu ga ik er vanaf zijn. Eens ik mocht persen ging alles beter. De pijn perste ik weg ondertussen voelde ze nog eens. Aangenaam was dat voelen allemaal niet, had liever dat ze overal afbleven. Na een aantal keren persen was de baby al in zicht. Ik mocht in de spiegel kijken maar had de kracht niet om mijn hoofd op te heffen en te kijken.

Achteraf bezien heb ik daar wel wat spijt van maar ja het is nu zo. Op een moment als dat doe je alleen maar wat je nog kunt en niet meer wat je zou willen. Zo was dat toch bij mij. De gynaecoloog heeft mij ook een knip gegeven volgens haar was dat nodig. Later heb ik dat nog eens gevraagd aan

Delphine of het echt nodig was geweest en als ik thuis was bevallen zou ik geen knip gekregen hebben. Nu volgde er nog een wee en het hoofdje was al zichtbaar, nog een paar keer persen en ons kindje zou geboren worden. De laatste wee kwam eraan en ja hoor de baby was eindelijk geboren. Een dikke 4uur na de eerste wee is dan ons babyâ€™tje geboren. Eindelijk mocht iedereen het geslacht weten. Het was een meisje, ZoÃ© hebben we haar genoemd. Eens geboren hebben ze haar direct op mijn buik gelegd, zo heb ik mijn prinsesje kunnen bewonderen. Mooi was ze, heel mooi mijn kleine meisje. Didier heeft de navelstreng mogen doorknippen. Die was wel heel dik zeiden ze.

Daarna hebben ze haar gemeten en gewogen, 48.5cm was ze en 3.320kg. Verder was alles in orde met haar. Fier was ik. Op mezelf omdat ik het uiteindelijk toch op de natuurlijke weg heb gedaan, op Didier omdat die mij goed bijgestaan heeft en op Delphine omdat zij er bij gebleven is en mij ook zeer goed begeleid heeft tijdens de bevalling. Alleen jammer dat ik toch naar het ziekenhuis heb willen gaan. De volgende keer gaan we weer thuis proberen, misschien lukt het dan wel. Dan ga ik zeker weer beroep doen op Delphine en Hilde, want aan hen heb ik leuke herinneringen. Bij hun kon ik met al mijn vragen terecht tijdens de zwangerschap maar ook na de bevalling.